

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu ve věcech volebních, ve věcech místního a krajského referenda a ve věcech politických stran a politických hnutí složeném z předsedy senátu Tomáše Langáška, soudkyně Michaely Bejčkové a soudců Radana Malíka (soudce zpravodaj), Petra Mikeše, Pavla Molka, Milana Podhrázkého a Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **spolek Svoboda projevu**, se sídlem nám. 28. října 1104/17, Brno, zast. Mgr. Ing. Antonínem Továrkem, advokátem se sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro dohled nad hospodařením politických stran a politických hnutí**, se sídlem Kounicova 688/26, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2017, č. j. UDH-SPR-PS-4/2017-12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2019, č. j. 73 A 4/2018-55,

takto:

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 3. 2019, č. j. 73 A 4/2018-55, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2017, č. j. UDH-SPR-PS-4/2017-12, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 24 456 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Antonína Továrka, advokáta se sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, Brno, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví nadepsaným rozhodnutím uznal žalovaný žalobce vinným ze spáchání přestupků podle § 16h odst. 1 písm. a) a písm. c) zákona č. 247/1995 Sb., o volbách do Parlamentu České republiky a o změně a doplnění některých dalších zákonů (dále jen „volební zákon“), ve spojení s § 112 odst. 1, větou první, zákona č. 250/2016 Sb., o

odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Za tyto přestupky uložil žalovaný žalobci pokutu ve výši 27 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Přestupku podle § 16h odst. 1 písm. a) volebního zákona se měl žalobce dopustit tím, že se zúčastnil volební kampaně bez předchozí registrace ve zvláštním registru spravovaném žalovaným podle § 16e odst. 1 volebního zákona. Žalobce vydavateli VLTAVA LABE MEDIA, a.s., zadal celkem 342 inzerátů v regionálních mutacích Deníku. Inzeráty měly nadpis „Proč nám chce Andrej Babiš vládnout?“ a podobu pozvánek na celkem 61 besed konaných v době od 4. 5. 2017 do 30. 7. 2017 na různých místech ve všech krajích České republiky. Besedy měly být spojeny s projekcí dokumentárního filmu Selský rozum a s prodejem knihy Žlutý baron. Žalobce dále zadal společnosti RENGL, s.r.o., výlep 22 ks plakátů s kampaní Žlutý baron v době od 28. 7. 2017 do 30. 7. 2017 v Českých Budějovicích.

[3] Přestupku podle § 16h odst. 1 písm. c) volebního zákona se měl žalobce dopustit tím, že v rozporu s § 16 odst. 6, větou první, volebního zákona neoznačil výše uvedenou inzerci v novinách a na plakátech informací o zadavateli a zpracovateli.

[4] Žalovaný dospěl k závěru, že jednání žalobce představuje negativní volební kampaň podle § 16 odst. 1, poslední věty, volebního zákona. Rozebral podobu inzerátů, jejichž součástí byla též umělecky vyobrazená podobizna (koláž) Andreje Babiše vyhotovená z různých jeho nebo jemu přičítaných výroků. Podle žalovaného byla podoba pozvánky způsobilá negativně ovlivnit vnímání Andreje Babiše, jednalo se tedy o sdělení v neprospěch kandidáta kandidujícího politického hnutí. Žalovaný přitom zdůraznil, že jako součást volební kampaně nehodnotil samotný film Selský rozum ani knihu Žlutý baron, jelikož z volební regulace jsou dle jeho názoru vyňaty veškeré novinové články, rozhovory, knihy, publikace, filmy, televizní reportáže, internetové blogy, komentáře a další formy veřejných sdělení, která ve své podstatě naplňují svobodu projevu a právo na informace podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

[5] Žalovaný dále uvedl, že účast na volební kampani nelze odvozovat od skutečného či domnělého úmyslu subjektu, který do veřejného prostoru vnesl sdělení dotýkající se kandidátů. Podstatný je charakter a podoba tohoto sdělení. V reakci na argumentaci žalobce se žalovaný vyjádřil též k významu institutu tzv. registrované třetí osoby. Zmínil, že z důvodové zprávy k volebnímu zákonu nelze zjistit úmysl zákonodárce, avšak podle žalovaného nelze smysl institutu zužovat na limitaci nákladů volební kampaně. Smysl spatřuje zejména v zajištění větší transparentnosti volební kampaně tím, že bude veřejně dostupný přehled subjektů účastnících se volební kampaně a že bude mít veřejnost prostřednictvím volebního účtu přehled o objemu a účelu vynaložených finančních prostředků.

[6] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, kterou krajský soud nyní napadeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud předně nepřisvědčil žalobní námitce, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Následně se ztotožnil se žalovaným, že jednání žalobce mělo povahu volební kampaně. Dle krajského soudu je třeba na základě konkrétních okolností zvážit, do jaké míry se ještě jedná o sdělení, které přispívá do volební soutěže kritickým hodnocením jednání určitého kandidujícího subjektu a jehož cílem je podnítit společenskou diskusi, a do jaké míry je již účelem sdělení působit na voliče přímo ve snaze změnit jeho následnou volbu v neprospěch postiženého subjektu. Podstatné je přitom zejména to, jak sdělení vnímá běžný občan. Nyní posuzovaná inzerce obsahuje

sdělení zaměřená proti Andreji Babišovi a je způsobilá zasáhnout do volební kampaně. Běžný občan totiž na základě podoby inzerce snadno nabude dojmu, že uvedené výroky stylizující podobiznu Andreje Babiše poskytují odpověď na inzerovanou otázku „Proč nám chce Andrej Babiš vládnout?“ a také důvody, proč Andreje Babiše nevolit. Je též významné, že zvolené sdělení není standardním způsobem propagace knihy. Žalobce se tedy účastnil volební kampaně, a proto byl povinen se u žalovaného registrovat jako registrovaná třetí osoba. Je přitom nesporné, že žalobce registraci neprovedl. Inzerce pak v rozporu s volebním zákonem neobsahuje informaci o jejím zadavateli a zpracovateli. Na tom nic nemění skutečnost, že inzerce nebyla anonymní. Jednání žalobce bylo i tak společensky nebezpečné.

[7] Krajský soud závěrem shledal, že zvolený výklad neodporuje ústavnímu pořádku ani Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Zákonem předvídaný postup chrání volební kampaň, a tedy i volební soutěž podle čl. 22 Listiny, jakkoliv s dalšími právy může kolidovat. V projednávané věci nedošlo k významnému zásahu do žalobcova práva podnikat, neboť mu nebylo bráněno v propagaci jeho knihy a filmu. Byl pouze pokutován za inzerci nesplňující zákonné náležitosti. Podle krajského soudu nedošlo ani k zásahu do svobody projevu žalobce, neboť mu v této oblasti nebyla stanovena žádná omezující povinnost.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností založenou na důvodech podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného.

[9] Stěžovatel namítá nesprávné právní posouzení spočívající v nesprávné interpretaci pojmu „volební kampaň“ v § 16 odst. 1 volebního zákona, neboť svým jednáním nenaplnil znaky volební kampaně, v důsledku čehož se nemohl dopustit spáchání přestupků, které jsou mu kladeny za vinu. Podrobněji namítá, že úmyslem zákonodárce jistě nebylo zatížit všechny osoby, které do veřejného prostoru vnesou informace politického charakteru, povinností registrovat se u žalovaného. Při vymezení volební kampaně je třeba zohlednit primárně úmysl jednatelů ovlivnit volební výsledek, nikoli skutečný či domnělý dopad na výsledek voleb. Účelem stěžovatelovy inzerce nebylo vedení volební kampaně, nýbrž propagace knihy *Žlutý baron*. Stěžovatel též zdůraznil organický vztah mezi podnikáním a politikou, v důsledku čehož dochází k faktickému propojování svobody projevu s právem podnikat. Požadavek krajského soudu, aby propagace díla, jehož prostřednictvím se lze vyjadřovat i k politickým otázkám, byla politicky neutrální, je proto protiústavní. Stěžovatel se tedy nedopustil volební kampaně, ale propagoval knihu *Žlutý baron*, jejímž spoluautorem je jeho předseda. Každý autor přitom svoji svobodu umělecké tvorby a právo na šíření uměleckého projevu realizuje právě tím, že své dílo veřejně propaguje a snaží se podpořit jeho odbyt.

[10] Z opatrnosti stěžovatel rozporuje i závěr krajského soudu, že pozvánka byla způsobilá negativně ovlivnit vnímání Andreje Babiše. V pozvánce není žádným způsobem označena odpověď na otázku „Proč nám chce Andrej Babiš vládnout?“. Tvrzení krajského soudu v této části napadeného rozsudku ani nejsou přezkoumatelná, jelikož krajský soud závěr o negativním vyznění pozvánky nepodpořil adekvátní argumentací. Řada na inzerci uvedených výroků má naopak pozitivní charakter („*příležitost pro všechny*“, „*odpovědnost*“).

politiků a úředníků“, „budeme pracovat pro vás“) a na celkovém neutrálním vyznění pozvánky nemění nic ani slovní hříčka „zřídím stát jako firmu“, která může mít význam pozitivní (něco vybudovat) i negativní. Stěžovatel dále odmítá, že by jím zvolený způsob propagace knihy *Žlutý baron* byl nestandardní. Na pozvánce je jednoznačně uvedeno, že kniha bude na místě v prodeji. Je třeba též rozlišovat, zda si literární dílo objednal kandidující subjekt, či zda jde o výsledek několikaletého úsilí a novinářské práce.

[11] Výklad krajského soudu dle stěžovatele nesleduje legitimní cíle, je protiústavní pro rozpor s čl. 4 odst. 4 Listiny a nepřiměřeně zasahuje do stěžovatelova práva podnikat podle čl. 26 odst. 1 Listiny.

[12] Jelikož má stěžovatel za to, že se nedopustil volební kampaně, nebyl povinen se registrovat u žalovaného a nemohl se dopustit ani druhého přestupku. Z opatrnosti však uvádí, že i kdyby k uvedení informace o zadavateli a zpracovateli povinen byl, pozvánka v tomto směru obsahovala dostatečné údaje – odkaz na webovou stránku <http://zlutybaron.cz>, která obsahovala identifikační údaje autorů webové stránky, marketingové kampaně i samotné knihy. Veřejnost tak mohla snadno identifikovat osoby, které za projektem stojí.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že nikoliv každé politické sdělení učiněné v době volební kampaně je volební kampaní. Nynější právní úprava však do předvolebních bojů zahrnuje nejen kandidující subjekty, ale též registrované třetí osoby, které mohou vést volební kampaň, přestože se samy o volené funkce neucházejí. Volební kampaň není jen „soutěž o přízeň voličů“. Žalovaný souhlasí s krajským soudem, že regulaci podle volebního zákona podléhá taková propagace autorského díla, která má schopnost samostatně ovlivnit voliče v jeho volbě. Souhlasí též s konceptem běžného občana (voliče), z něhož krajský soud při posuzování stěžovatelovy inzerce vycházel, i se závěrem, že inzerce byla způsobilá běžného občana ovlivnit v jeho volbě.

[14] Dle žalovaného stěžovatel není podnikatelským subjektem, ale dobrovolným, nevládním a neziskovým svazkem občanů. Nemohlo proto dojít k nepřípustnému zásahu do jeho práva podnikat. Ostatně pokud stěžovatel propagoval knihu *Žlutý baron*, zjevně tak nečinil primárně za účelem generování zisku z prodeje ve svůj prospěch, ale aby legitimně prezentoval své poznatky a názory na podnikatelskou a politickou činnost Andreje Babiše. I kdyby však k zásahu do stěžovatelova práva na podnikání došlo, byl by ospravedlněný nutností zachovat svobodnou soutěž politických sil a férovou volební kampaň.

[15] Žalovaný nakonec ve shodě s krajským soudem trvá na tom, že při posuzování, zda je jednání volební kampaní, nelze vycházet z úmyslu jednajícího. Podoba samotné pozvánky v nyní posuzované věci je přitom způsobilá negativně ovlivnit vnímání Andreje Babiše. Pozvánky proto naplnily znaky volební kampaně a stěžovatel byl povinen se u žalovaného registrovat, jakož i označit pozvánky informací o zadavateli a zpracovateli. Žalovaný nesouhlasí se stěžovatelem, že by pozvánka v tomto směru obsahovala dostatečné údaje. Kasační stížnost proto navrhl zamítnout jako nedůvodnou.

III. Řízení před Ústavním soudem

[16] Nejvyšší správní soud se při předběžném projednání věci ztotožnil se závěrem krajského soudu, že posuzovaná inzerce stěžovatele naplnila znaky volební kampaně ve smyslu § 16 odst. 1, věty druhé, volebního zákona. Shledal však, že povinnost registrovat se

pro účely vedení volební kampaně ve volbách do Parlamentu České republiky jako registrovaná třetí osoba je v rozporu s čl. 17 odst. 1, 2 a 4 Listiny (svoboda projevu a právo na informace). V projednávané věci byl stěžovatel sankcionován mimo jiné právě za nesplnění této registrační povinnosti. Nejvyšší správní soud proto usnesením ze dne 14. 7. 2020, č. j. Ars 4/2019-53, řízení o kasační stížnosti přerušil a v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení příslušných ustanovení volebního zákona, konkrétně § 16h odst. 1 písm. a) a § 16 odst. 2, pro rozpor s ústavním pořádkem.

[17] Ústavní soud rozhodl o návrhu nálezem ze dne 11. 4. 2023, sp. zn. Pl. ÚS 92/20, tak, že jej pro nedůvodnost zamítl. Napadená ustanovení neshledal *a priori* protiústavními, načež je podrobil testu proporcionality (viz bod 42. nálezu). Dospěl k závěru, že povinnost registrace třetích osob představuje vhodný prostředek k dosažení legitimního cíle (**kritérium vhodnosti**) spočívajícího v transparentnosti volební kampaně (viz zejména bod 43. nálezu). Napadená právní úprava splňuje i **kritérium nezbytnosti**, jelikož jiné řešení (samotná povinnost na propagačních materiálech uvádět informace o zadavateli a zpracovateli nebo pečlivější kontrola ze strany Úřadu) by při totožné míře omezení práv a svobod nedosahovalo takové účinnosti (blíže viz body 46. až 57. nálezu). Napadená ustanovení nakonec obstála i ve třetím kroku (**kritérium přiměřenosti** neboli proporcionalita v užším smyslu; zvýraznění v textu provedl NSS), jelikož jde o nepřímé, obsahově neutrální omezení svobody projevu, proti kterému stojí podstatný zájem státu na férově vedené svobodné soutěži politických sil (blíže viz body 58. až 83. nálezu). K nálezu uplatnil odlišné stanovisko soudce Vojtěch Šimíček.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou oprávněnou a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Posoudil ji v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž ověřil, že napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Podle § 16 odst. 2 volebního zákona *osoba, která se hodlá účastnit volební kampaně bez vědomí kandidující politické strany, politického hnutí nebo koalice, jejich kandidáta anebo nezávislého kandidáta, je povinna se před vstupem do volební kampaně registrovat jako registrovaná třetí osoba u Úřadu pro dohled nad hospodařením politických stran a politických hnutí.*

[21] Volební kampaní se podle § 16 odst. 1 volebního zákona rozumí *jakákoliv propagace kandidující politické strany, politického hnutí nebo koalice, jejich kandidáta anebo nezávislého kandidáta nebo volební agitace ve prospěch kandidující politické strany, politického hnutí nebo koalice, jejich kandidáta nebo nezávislého kandidáta, zejména veřejné oznámení určené na jejich podporu anebo sloužící v jejich prospěch, včetně jakékoliv doprovodné akce, za které se poskytne nebo obvykle poskytuje úplata. Za volební kampaň se považuje i sdělení v neprospěch jiné kandidující politické strany, politického hnutí, koalice, jejich kandidáta nebo nezávislého kandidáta.*

[22] Podle § 16h odst. 1 písm. a) volebního zákona [p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 16 odst. 2 se účastní volební kampaně bez předchozí registrace ve zvláštním registru Úřadu (nynějšího žalovaného).

[23] Stěžovatel primárně namítá, že se nedopustil volební kampaně, a proto nebyl povinen se u žalovaného registrovat. Tato námitka je důvodná, byť poněkud z jiných než stěžovatelem přednesených důvodů. Ústavní soud sice zamítl návrh Nejvyššího správního soudu na zrušení právě citovaných ustanovení, nicméně na klíčovou právní otázku, zda se stěžovatel dopustil volební kampaně, musí Nejvyšší správní soud odpovědět záporně s ohledem na svou judikaturu.

[24] V průběhu řízení před Ústavním soudem o návrhu Nejvyššího správního soudu na zrušení § 16h odst. 1 písm. a) a § 16 odst. 2 volebního zákona došlo k vývoji judikatury zdejšího soudu, který je nutné v projednávané věci zohlednit. V rozsudku ze dne 12. 8. 2020, č. j. Ars 6/2019-33, č. 4074/2020 Sb. NSS, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že: „**není přestupkem podle § 16g odst. 1 písm. a) a § 16h odst. 1 písm. a) zákona o volbách do Parlamentu, pokud třetí osoba zveřejňuje způsobem, který by jinak bylo možno pokládat za volební kampaň, sdělení v neprospěch osoby, která však ještě není formálně kandidátem, tedy není uvedena na kandidátní listině či přihlášce k registraci, která již byla registrována**“ (odst. [33] uvedeného rozsudku, zvýraznění provedl NSS). Nejvyšší správní soud k tomuto závěru dospěl zejména s ohledem na ústavně zakotvenou svobodu projevu (viz odst. [25] *in fine* až [29] rozsudku č. j. Ars 6/2019-33).

[25] Na uvedené Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. Ars 5/2019-38, s tím, že třetí osoba se: „*může dopustit přestupku dle § 16h odst. 1 písm. a) zákona o volbách do Parlamentu až poté, co byla kandidující politická strana, politické hnutí nebo koalice, jejich kandidát anebo nezávislý kandidát, proti nimž (v jejich neprospěch) vede třetí osoba volební kampaň, zaregistrována příslušným orgánem*“ (odst. [16] rozsudku). S ohledem na zákonnou úpravu rozhodování příslušného krajského úřadu o kandidátních listinách v § 33 odst. 2 a 3 volebního zákona je proto: „*vyloučeno, aby se třetí osoba mohla před 49. dnem voleb dopustit přestupku dle § 16h odst. 1 písm. a) zákona o volbách do Parlamentu*“ (odst. [20] rozsudku č. j. Ars 5/2019-38).

[26] Oba citované rozsudky se stejně jako nyní projednávaná věc týkaly voleb do Poslanecké sněmovny, které se uskutečnily ve dnech 20. 10. 2017 a 21. 10. 2017. Dnem, kdy příslušné krajské úřady mohly nejdříve zveřejnit rozhodnutí o registraci kandidátních listin, byl tak den 1. 9. 2017. V obou rozsudcích Nejvyšší správní soud s ohledem na dobu uskutečnění vytýkaných mediálních aktivit třetích osob do 21. 6. 2017 a 17. 5. 2017 a 19. 5. 2017 uzavřel, že k těmto došlo v době, kdy ještě nebyla postavena najisto kandidatura dotčených politiků, konkrétně Andreje Babiše a Bohuslava Sobotky. Tehdejší Spolek pro zachování demokracie v ČR a Česká asociace satelitních operátorů z. s. se proto nemohly dopustit přestupku podle § 16h odst. 1 písm. a) volebního zákona (viz odst. [31] rozsudku č. j. Ars 6/2019-33 a odst. [22] rozsudku č. j. Ars 5/2019-38). Ke stejnému závěru je třeba dojít i v nyní projednávané věci.

[27] Stěžovateli je vytýkáno jednání uskutečněné nejpozději dne 30. 7. 2017. S ohledem na výše uvedené je však zřejmé, že bylo učiněno předtím, než politické hnutí ANO 2011 podalo kandidátní listinu, na níž byl jako kandidát uveden i Andrej Babiš (srov. odst. [31] rozsudku č. j. Ars 6/2019-33). I kdyby tedy stěžovatelova inzerce obsahově pojem volební kampaně

naplnila, stěžovatel se přestupku podle § 16h odst. 1 písm. a) volebního zákona z časového hlediska nemohl dopustit. Ze stejných důvodů se stěžovatel nemohl dopustit ani druhého přestupku podle § 16h odst. 1 písm. c) volebního zákona, tj. nezajištění, aby inzerce v souladu s § 16 odst. 6 volebního zákona obsahovala informace o zadavateli a zpracovateli.

[28] Na uvedeném nic nemění nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 92/20, jelikož ten se zabýval toliko ústavností registrační povinnosti třetích osob jako takové (přiměřeně srov. odst. [23] rozsudku č. j. Ars 6/2019-33 a odst. [17] rozsudku č. j. Ars 5/2019-38, ve kterých je odůvodněno nepřerušování těchto řízení s vědomím předložení návrhu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy v nynější věci). Ostatně i Ústavní soud v citovaném nálezu poznamenal, že „k registraci (a postihu za nesplnění povinnosti se zaregistrovat) může dojít teprve po provedené registraci kandidujících subjektů“ (odst. [48] nálezu Pl. ÚS 92/20).

[29] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že se již blíže nezabýval dalšími kasačními námitkami a tvrzeními stěžovatele souvisejícími s obsahem jeho inzerce, případného vlivu na běžného voliče nebo uvedením dostatečné informace o zadavateli a zpracovateli, jelikož se stěžovatel bez ohledu na posouzení těchto otázek nemohl dopustit přestupků, které jsou mu kladeny za vinu.

V. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Zrušil proto napadený rozsudek krajského soudu (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a v souladu s § 110 odst. 2 s. ř. s. i rozhodnutí žalovaného. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným (§ 110 odst. 4 ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.).

[31] Nejvyšší správní soud zároveň podle § 110 odst. 3, věty druhé, s. ř. s. rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti a žaloby, a to v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. podle úspěchu ve věci. Žalovaný v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu náleží proti žalovanému náhrada nákladů řízení, které důvodně vynaložil, přičemž po celou dobu řízení byl zastoupen advokátem. Náhradu nákladů stěžovatele tedy tvoří soudní poplatky v celkové výši 8 000 Kč (3 000 Kč za žalobu a 5 000 Kč za kasační stížnost) a odměna advokáta za zastupování stěžovatele v řízení o žalobě i o kasační stížnosti.

[32] Odměnu advokáta za zastupování v řízení o žalobě tvoří odměna za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a účast na jednání) ve výši 3 x 3 100 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. K tomu je třeba připočítat 3 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna je dále zvýšena o daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), neboť zástupce doložil, že je jejím plátcem (osvědčení o registraci na č. l. 18 spisu krajského soudu). Dohromady odměna advokáta v řízení o žalobě činí 12 342 Kč.

[33] Obdobně odměnu advokáta za zastupování v řízení o kasační stížnosti tvoří odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) ve výši 1 x 3 100 Kč (§ 13 odst. 4 citované vyhlášky) a paušální náhrada 1 x 300 Kč. I v tomto případě je odměna zvýšena o DPH. Za řízení o kasační stížnosti náhrada činí dohromady 4 114 Kč.

[34] Žalovaný je tedy povinen stěžovateli nahradit náklady řízení o žalobě i o kasační stížnosti v celkové výši 24 456 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 8. srpna 2023

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu